

„Sunt un om veșnic nemulțumit“

În *Don Juan à la russe* (alături de Nicolae Urs)

foto: Mihai Musceleanu

S-a născut la 13 septembrie 1970. Sinceră și expansivă, Crina Mureșan descinde din nordul țării, de lângă Baia Mare. Nu și-a imaginat niciodată că va deveni actriță, cu atât mai puțin în București. A intrat în lumea teatrului întâmplător, la îndemnul tatălui ei, după trei încercări neizbutite la ASE. A debutat fur-tunos în timpul studenției, pe scena Teatrului „Bulandra”, în rolul titular din *Antigona* (în regia lui Alexandru Tocilescu). Studenta Sandei Manu a primit, după absolvire, oferte din partea teatrelor din Timișoara și din Târgu-Mureș, dar a preferat să se înscrie la concursul Teatrului Odeon, fiind angajată aici alături de trei colegi de promoție. Face parte dintr-o generație al cărei spirit mărturisește că abia acum îl simte afirmându-se cu adevărat. A apărut, pe scena de la Odeon, în rolurile Maria din *Neînțelegera* de Camus (regia: Silvia Ionescu), Lise Paquet din *Cumetrele* de Michel Tremblay (regia: Petre Bokor), Sașa din *Don Juan à la russe* după A.P. Cehov (regia: Gelu Colceag), Lise din *Frații Karamazov* după Dostoievski (regia: Alexandru Vasilache) și Totina din *Astăzi seară se joacă fără piesă* de Pirandello (regia: Alexa Visarion).

fără sprijinul lui uman, fără încrederea și forța pe care mi le-a dat faptul că mă aprecia ca actriță.

Te simți acum mai pregătită să faci față acestei profesii care nu înseamnă doar aplauze și elogii ?

Am învățat că nu toți oamenii îmi sunt prieteni, așa cum credeam cândva. Am învățat să fiu mai suspicioasă și mai rezervată, să îmi deschid sufletul doar pentru cei care merită. Până acum, nu cred că am beneficiat de prea multe aplauze; cronici am avut în general favorabile, dar nu superlative. De altfel, eu însămi sunt un om veșnic nemulțumit, cu un spirit critic foarte dezvoltat față de ceea ce fac. Într-un fel, cred că teatrul seamănă cu sportul. Trebuie să stai cu fața la joc chiar și atunci când simți că pierzi și au mai rămas doar cinci minute până la sfârșitul partidei. Trebuie să lupți ca și cum ai mai avea încă o repriză pentru a egala.

Cum te-au modificat și te-au

format întâlnirile cu regizorii consacrați: Alexandru Tocilescu, Alexa Visarion, Petre Bokor, Gelu Colceag ?

Fiecare zi de ucenicie a contribuit cu ceva la evoluția mea. Lucrul cu regizori importanți mi-a dat încredere în mine, asta e esențial. Cu Gelu Colceag, de exemplu, am colaborat uluitor în timpul repetițiilor la *Don Juan à la russe*. Îmi place foarte mult firescul cu care face teatru: totul pare simplu, extrem de ușor, ca și cum ai bea un pahar cu apă când ți-e sete. Nu mă plictisesc să joc spectacol după spectacol. Iubesc fiecare reprezentație.

În ce relație te afli acum cu spectatorii? Reușești să le simți reacțiile, să controlezi ceea ce le transmiți ?

La început, îmi era o frică îngrozitoare de spectatori. Dar, la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, unde am jucat pentru prima oară în spectacolul *La țigănci*, înlocuind în ultimul moment o colegă, am descoperit că e foarte plăcut să

La momentul Antigonei – hotărâtor pentru evoluția ta – erai o actriță dintr-un spectacol care a stârnit un val de reacții contradictorii. Cum te-ai confruntat cu soarta lui publică, îți mai puteai păstra reperele în fața diversității de opinii ?

Antigona a fost un spectacol minunat, însemnând și prima mea apariție pe o scenă profesionistă. Într-una din cronici, Valentin Silvestru mă critica destul de aspru, dar foarte exact și pe drept. Mi-am recunoscut acolo toate defectele. Mi-a fost însă ușor să merg mai departe și pentru că l-am avut alături pe Alexandru Tocilescu. De fapt, Toca mi-a schimbat complet viața. Nu știu cum aș fi evoluat

ai publicul cât mai aproape de tine. Au fost câteva reprezentații în castelul de la Cisnădioara, în fața a sute de spectatori. E reconfortant să fii efectiv în mijlocul publicului, să îl implici, să-ți dezvolți o anumită disponibilitate. Acolo am înțeles ce înseamnă cu adevărat teatrul – tot acest joc simplu și fascinant între a te "lipi" de public și a-l părăsi o secundă mai târziu pentru a te întoarce la tine, la personajul și la partenerul tău. Cel mai important este să păstrezi linia de mijloc – oricât de concentrat ai fi, să arăți atenție și delicatețe față de spectator, să

simți pulsul așteptărilor lui. Adică "să ții legătura cu pământul", cum ne spunea profesoara Sanda Manu.

Cât de pregătit crezi că este un tânăr actor în fața provocărilor? Pe tine, actriță angajată într-un teatru de stat, nu te ispitește ieșirea din sistem?

Nu pot să spun că mă tentează, mai cu seamă în condițiile financiare destul de precare de la noi. Nu am spirit aventurist și niciodată nu m-am gândit să cer mai mult decât mi s-a oferit. Sunt convinsă însă că am un drum numai al meu, în care

nimeni nu poate interveni. Cred că întâmplarea a jucat un rol bun în viața mea și am încredere în ceea ce va urma. Îmi place imprevizibilul vieții de zi cu zi. Nici nu aș putea trăi altfel. **Atunci, printre incertitudinile inerente, spune-mi cum se prezintă, în cazul tău, această stagiune?**

Voi pregăti, împreună cu tânăra regizoare Ada Lupu, piesa **Madame Butterfly** de David Henry Hwang și, în continuare, voi juca, probabil, într-un nou spectacol semnat de Gelu Colceag.

Andreea Dumitru

Snl — noi în lume —

Genoveva îi cucerește pe francezi

Pe Genoveva Preda, actriță fără vârstă, publicul trecut de prima tinerețe o cunoaște bine, datorită celebrului Gavroche sau nu mai puțin popularului personaj central din **Motanul Încălțat**. Puțini își aduc aminte, însă, că, după absolvirea Institutului de teatru și cinematografie (1955), actrița a jucat la Teatrul Armatei (azi "Nottara") și Teatrul Dramatic din Galați și, mai apoi, la Teatrul Giulești. De altfel, de aici, din spectacolul cu **Motanul Încălțat**, i s-a tras și descoperirea vocației pentru dialogul cu copiii, spectatorii cei mai entuziași și mai lipsiți de prejudecăți. După o prodigioasă carieră pe scena Teatrului "Ion Creangă", a sosit și momentul îngrat al "ieșirii din scenă". Dar nu pentru Genoveva. Căci, cu Teatrul "Excelsior", unde este angajată și acum, a avut șansa să prezinte un spectacol pe pământ francez, în Bretagne. Acesta a fost... începutul.

Apoi în 1995, actrița este invitată la un festival de artă românească în Bretagne, alături de mari personalități ale artei și culturii românești, manifestare organizată de Consiliul general al departamentului Ille-et-Vilaine, Solidarité 35 Roumanie și Societatea de producție Bavarbuc. În secțiunea "Contes" (Povești), ea a prezentat un emoționant recital inspirat din opere fundamentale ale literaturii noastre popu-

lare, bucurându-se de aprecieri din partea publicului, a criticii și a organizatorilor. Așa se face că, în primăvara lui 1997, actrița este din nou invitată în Franța, unde, în afară de textele populare, i s-a propus să susțină și un spectacol pentru copii. Astfel s-a născut reprezentația cu **Sa Majesté Désir**, după un basm de Petre Ispirescu, cu ilustrația muzicală a compozitorului francez Arthur Henri Amlès, la un instrument medieval, psalterion (un fel de harpă cu arcuș de vioară). Succesul a fost uriaș, zărele punând întâlnirea cu Genoveva sub semnul "sublimului". În "Ouest-France" din 20 noiembrie 1997, de pildă, o cronică era intitulată "Poveștile Genovevei seduc publicul". În text se arăta că "prin accente și nuanțe, prin vocea ei clară, prin mimica atât de expresivă, prin autenticitatea și armonia gesturilor, actrița i-a sedus pur și simplu pe toți cei care au avut fencirea s-o asculte". Conceput într-un "spațiu gol", cu treceri surprinzătoare de la un personaj la altul și de la un registru emoțional la altul, acest spectacol a numărat douăzeci și opt de reprezentații pe parcursul a treizeci de zile, timp în care protagonista a cules aplauze și ovații în localități dispuse pe o rază de 3 000 de kilometri.

Devenind o personalitate cunoscută și apreciată în țara lui La Fontaine, actrița a

revenit de încă patru ori pe pământ francez. La Paris, ca și în Bretagne, în orașe ca Limoges, Saint-Etienne, Toulouse, Bordeaux, La Rochelle, Rennes, ea a reprezentat arta interpretativă românească și, totodată, frumusețea mitologiei noastre populare. Și, în toamna trecută, Genoveva Preda a pomit-o pentru a șaptea oară să cucerească noi prieteni francezi, noi aprecieri elogioase pentru

